

Τὸ κατ' ἐμέ, τόσην συγκίνησιν, τόσην γνη-
σίως καλλιτεχνικὴν ἀπόλαυσιν, δὲν ἔδοκίμασα
ἄλλοτε εἰς θέατρον. Ὅλα συνέτειναν εἰς τοῦτο:
Ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ἀκρίβεια τοῦ σκηνικοῦ δια-
κόσμου τῆς «Νέας Σκηνῆς». Ἡ ἀπαράμιλλος,
ἡ μοναδικὴ μετάφρασις τοῦ κ. Ἀγαθοκλέους
Κωνσταντινίδου, ὁ ὁποῖος τόσον πιστῶς καὶ τό-
σον καλλιτεχνικῶς ἀπέδωκε τὴν γλῶσσαν τοῦ
χωρικοῦ. Ἡ ἀνατέλλουσα τέχνη τῆς δεσποινίδος
Κυβέλης Ἀδριανοῦ — Ἀνιούτκας καὶ τοῦ κ.
Πέτρου Λέοντος—Μῆτριτς—ἠθοποιῶν καὶ τῶν
δύο σπανίας ἀξίας καὶ φωτεινοῦ μέλλοντος Καὶ
ἀκόμη, ἂν θέλετε, ἡ ἐντελής μόνωσίς μου εἰς ἓν
θεωρεῖον — τί καλὴ σύμπτωσις! — ὅπου δὲν ἐφο-
βούμην νὰ μὲ διακόψῃ κανεὶς οὔτε μὲ ἐρώτη-
σιν, οὔτε μὲ σχόλιον... Οὔτω διήλθον ὀλίγας
στιγμὰς εὐτυχεῖς, τὰς ὁποίας δυσκόλως θὰ
λησμονήσω.

Καὶ οἱ ἄλλοι ἠθοποιοί, ὑπὸ τὴν φωτισμένην
διδασκαλίαν τῆς «Νέας Σκηνῆς», εἶχον κατα-
νοήσῃ καὶ ἐρμηνεύσῃ καλὰ τοὺς ρόλους των.
Ὁ κ. Σκίπης, ὁ ὑποδυθεὶς τὸν Νικήταν, ἂν
καθυστέρησεν εἰς φυσικότητα εἰς τὰς δύο πρῶ-
τας πράξεις, εἰς τὰς ἄλλας ὅμως — εἰς τὸ ἔγκλημα
καὶ εἰς τὴν μετάνοιαν, — ἐπέδειξε δύναμιν
καὶ ζωὴν, τῶν ὁποίων δὲν ἔμαντεύετο κάτοχος.
Φυσικωτάτη ὡς Ἀνύσια ἢ κ' Ἐλένη Πασα-
γιάννη, καὶ ἀνυπέρβλητος ὡς γέρω-Ἀκείμ ὁ κ.
Ἀριστείδης Ζήνων. Καὶ ἂν οἱ λοιποὶ δὲν ἦσαν
τόσον ἔξοχοι, κανεὶς ὅμως δὲν ἐχάλασε τὴν
ἁρμονίαν τοῦ συνόλου. Μία ἔλλειψις παρατη-
ρήθη πολὺ : ὅτι ἡ γλῶσσα τῶν ἠθοποιῶν δὲν
ἔτρεχεν, ὅτι ὅλοι σχεδὸν ἐπερίμεναν ἀπὸ τὸν
ὑποβολέα. Ἡμποροῦσε κανεὶς καὶ νὰ ἐπλήρουνε
διὰ νὰ διδάσκεται ἀπὸ τὸν κ. Χρηστομάνον, καὶ
νὰ κάμνῃ τὴν καλλιτεχνικὴν του προπόνησιν εἰς
τὴν «Νέαν Σκηνήν». Ἀλλὰ νὰ τὸν πληρό-
νουν, καὶ εἰς διάστημα ἑνὸς μηνὸς νὰ μὴ μαν-
θάνῃ ἀπέξω ἓνα ρόλον, — ἅς μὲ συγχωρή-
σουν οἱ καλοὶ μύσται, ἀλλὰ σὰν πολὺ μοῦ
φαίνεται...